

Kettil och Odens runstavar

Kettil från Repreda i Alseda socken blev vän med en annan hyrdräng, son av Oden, och de båda brukade beöka varandras hem. Under ett av besöken går gubben Oden och lägger sig för att sova. På väggen ser Kettil Odens ask med de tre tre runstavarna; han tar den och gömmer den under sin tröja, och sonen lyckas inte ens med våld att ta den tillbaka.

Påföljande dag möter Kettil Oden på gatan då han med sina två vargar kommer i ärende att ta asken åter. Kettil kastar då en av runstavarna och fjättrar dem på så vis, och för att få vargarna fria måste Oden låta honom behålla runasken till nästa dag.

Påföljande dag kommer Oden åter, och har då med sig en tjur, så stor och stark att alla träden i skogen faller till marken. Kettil fjättrar då tjuren med den andra runstaven, och det går som på den första dagen.

På den tredje dagen har Oden med sig sjörån, som Kettil binder med den tredje staven. "Släpp henne!" skriker Oden förargat. "Nej ,du låter henne göra mig ont", svarar Kettil. "Du skall inte mer behöva frukta henne". Och så löser Kettil också sjörån, och Oden drar sig tillbaka. Kettil behåller asken, får namnet Kettil Runske, och det berättas många sägner om hans bruk med runkavlarna.

På Visingsö i Vättern kämpade Kettil med trollkarlen Gilbertil och förlamade honom med sin runstav. Inte förrän det gått lika många sekler som en kohud har hårstrån skulle förtrollningen släppa och trollkarlen komma lös.

162 views